

1996-1997: Campió (23)

La Copa va mantenir l'estructura de la temporada anterior. Els equips que van seguir competint a Europa, cas del FC Barcelona, València, Atlético de Madrid i Tenerife, van entrar a vuitens de final. I va ser ja en aquesta ronda quan el sorteig va oferir una autèntica bomba: Barça-Madrid!! Òbviament, l'eliminatòria va acaparar l'atenció en aquesta fase del torneig. L'equip blanc, que havia quedat fora de les competicions europees, va arribar fins a aquesta ronda després de deixar KO el Salamanca i el Valladolid. L'emoció estava servida. El periple barcelonista per aquesta edició va ser brillant. Va deixar-ne fora l'equip blanc, després el seu veí, l'Atlético, en una jornada memorable que va rubricar Pizzi. Després, a semifinals, la UD Las Palmas no va presentar excessius problemes perquè l'equip de Robson arribés a l'anhelada final, en la qual l'equip tenia la possibilitat de treure's l'espina de l'any anterior. I així va ser. El Barça va tornar a coronar-se. Va sumar el seu vint-i-tresè títol, atrapant el fins llavors 'rei de Copes', l'Athletic Club de Bilbao.

Mr. Robson els engegava a comprar

FC BARCELONA - REAL MADRID CF 3:2 (1:1)

- Partit 441. Vuitens de final (anada)
- Camp Nou (95.000) - Barcelona. Dijous, 30 gener 1997 (21:30 h, Antena 3)
- Antonio Jesús López Nieto (andalús)

FC Barcelona: Baía - Ferrer, Blanc, Couto, Sergi - Popescu (c), Guardiola - Figo (Pizzi, m. 69), Luis Enrique, Amunike (Giovanni, m. 60) - i Ronaldo.
Entrenador: Bobby Robson.

Real Madrid Club de Fútbol: Illgner - Panucci, Alkorta, Hierro (c), Roberto Carlos - Amavisca, Redondo, Seedorf, Raúl - Suker (Víctor, m. 60) i Mijatovic. Entrenador: Fabio Capello.

Gols: 1:0, Ronaldo (m. 14). Després d'una assistència de Guardiola. 1:1, Suker (m. 17). 1:2, Hierro (m. 68). 2:2, Nadal (m. 70). De falta. La pilota va tocar a Hierro abans d'entrar. 3:2, Giovanni (m. 78). Després d'un servei de cantó llançat per Guardiola.

Targetes grogues: Amavisca (m. 10) per una entrada a Sergi, Amunike (m. 26) per fer caure Amavisca, Figo (m. 29) per tocar la pilota amb les mans, Seedorf (m. 72) per perdre temps, Ronaldo (m. 86) per una falta sobre Hierro, i Víctor (m. 89) per agafar Sergi per la samarreta.

El Barça va colpejar primer. Va obtenir un escàs avantatge en tractar-se d'una eliminatòria a doble partit, però havia fet el primer pas. Els barcelonistes, que van començar guanyant (1:0), van ser superats pel seu rival (1:2), però van acabar recuperant el comandament al marcador (3:2). Un partit emotiu, jugat de tu a tu. La Copa en estat pur.

L'equip blanc, líder de la Lliga amb 49 punts després de les primeres 21 jornades, va visitar un Barça que l'estalonava, segon, només tres punts per sota (46). Al partit de Lliga corresponent a la primera volta, el Madrid s'havia desfet del Barça per 2:0 el 7 de desembre de 1996. Era, doncs, moment per a la revenja i, a més, d'abaixar els fums a l'equip de Capello, que arribava al Camp Nou sense conèixer la derrota.

Va sortir amb molta força, l'equip català. Abrigallats per una graderia apassionada, els homes de Bobby Robson van trobar ràpidament la recompensa que estaven buscant. Un gol que els donés tranquil·litat i, a la vegada, irrités el Madrid i l'obligués a afrontar el duel amb una actitud més ofensiva. L'1:0 va dur la rúbrica de Ronaldo, però l'artífex de la jugada va ser Guardiola, que va habilitar el brasiler amb una assistència que només podien efectuar els fora de sèrie. El Camp Nou es va fondre. Però els plans del Barça van esclatar quan el Madrid, tres minuts després, va anivellar la contesa per mitjà de Suker, que va rematar una jugada de Seedorf.

S'havia de tornar a començar. Però ara l'equip madrileny, ja a l'aguait, no va deixar lloc a la sorpresa i va controlar els passadors barcelonistes. L'equip de Capello, molt a la italiana, va demostrar ordre i uns automatismes que el feien pràcticament inaccessible. El Barça, més anàrquic, apel·lant al talent, s'estavellava una vegada i una altra contra el joc madridista, simple, poc vistós, però tremendament efectiu. Una vaselina de Luis Enrique quan expirava el

primer temps va merèixer el premi del gol, però es va arribar al descans amb empat a un.

A la segona meitat el Barça va seguir amb la mateixa idea: atacar, atacar i atacar. Robson va fer sortir el brasiler Giovanni perquè aportés més toc i profunditat a l'equip. Capello va replicar amb Víctor. Però una falta vora l'àrea barcelonista, llançada per Hierro, va permetre que el Madrid s'avancés inesperadament al marcador. El Barça arribava tocat als últims vint minuts de partit. La reacció no es podia ajornar. Nadal, també de falta, dos minuts després, va deixar les coses com estaven (2:2). El seu llançament, després de tocar a Hierro, va entrar com una exhalació en descol·locar l'alemany Illgner. Era el moment de rematar la feina.

No van especular, els blaugrana, amb l'empat. Havien jugat fins aleshores a guanyar i van seguir per aquest camí. Giovanni, a dotze minuts del final, de cap i a la sortida d'un córner llançat per Guardiola, va donar el triomf a un Barça que sempre va ser més valent i agosarat que el líder de la Lliga. L'equip de Robson, d'aquesta manera, s'apuntava un triomf que sempre havia buscat.

Robson va acudir molt satisfet a la roda de premsa: *"Hem demostrat que el Real Madrid es pot batre, i aquest és un missatge per als altres equips. Crec que hem assolit un bon avantatge psicològic"*, va ser traduït, i va destacar la capacitat de reacció dels seus homes: *"Per fer-ho cal tenir qualitat i esperit. I qui no hagi vist la qualitat del partit a la segona part, que se'n vagi de compres"*.

Capello va fer una lectura positiva de la derrota i va dir que els dos gols tenien gran importància. Es va lamentar, però, de no haver mantingut la concentració perquè, segons ell, amb l'1:2 l'eliminatòria estava decidida: *"Mis jugadores se relajaron y lo pagamos muy caro. Nadie puede relajarse ante un equipo con jugadores de tanta clase porque el Barcelona estaba muerto, pero a partir del empate, se reanimó"*.

El col·legiat inventor

REAL MADRID CF - FC BARCELONA 1:1 (0:0)

- Partit 442. Vuitens de final (tornada)
- Santiago Bernabéu (100.000) - Madrid. Dijous, 6 febrer 1997 (21 h, TV3)
- Manuel Díaz Vega (asturià)

Real Madrid Club de Fútbol: Illgner - Panucci (Secretàrio, m. 45) (Fernando Sanz, m. 80), Hierro (c), Alkorta, Roberto Carlos - Sedorf, Redondo - Raúl, Mijatovic i Amavisca - i Suker. Entrenador: Fabio Capello.

FC Barcelona: Baía - Ferrer (Giovanni, m. 87), Blanc, Couto, Sergi - Guardiola, Popescu (c) - Figo (Amunike, m. 76), Ronaldo, Luis Enrique - i Pizzi (Nadal, m. 82). Entrenador: Bobby Robson.

Gols: 0:1, Roberto Carlos (m. 69). En pròpia porta. Passada de Luis Enrique a Ronaldo, que dispara al pal esquerre del porter, recull el rebuig i, ja sense angle, centra; la pilota toca a Roberto Carlos, que en l'intent de refusar-la la introdueix al seu portal. 1:1, Suker (m. 79). De penal. L'àrbitre se'l va treure de la màniga en sancionar una falta inexistent de Blanc a Suker.

Targetes grogues: Ferrer (m. 12), Hierro (m. 16), Amavisca (m. 17), Couto (m. 29), Panucci (m. 34), Popescu (m. 46), Pizzi (m. 61), Hierro (m. 77) Redondo (m. 81), Alkorta (m. 87), Fernando Sanz (m. 88), Amunike (m. 89) i Baía (m. 90). **Expulsat:** Hierro (m. 77) per acumulació de targetes grogues.

El Barça va aconseguir el seu propòsit i va passar a quarts de final de la Copa merescudament. La classificació dels barcelonistes, no obstant això, hauria pogut tenir més brillantor amb una victòria que li van negar els pals, la mala sort i, al final, Díaz Vega, que va castigar el Barça amb un penal que només va existir en la seva imaginació perquè el Real Madrid empatés un partit que tenia perdut.

Robson, abans del partit, tenia bones sensacions. El seu equip cotitzava a l'alça malgrat que se li qüestionés que feia poc espectacle. El tècnic anglès va endarrerir la posició de Ronaldo per situar-lo com a segon davanter centre, per darrere de Pizzi. El brasiler, amb llibertat de moviments, va provocar el desconcert i el pànic en la defensa blanca, impotent a l'hora de frenar el davanter barcelonista. D'entrada, els nervis van tenallar el Madrid, circumstància que va abocar l'equip local a treure la destal per mantenir l'ordre. Tanmateix, el conjunt de Capello va anar millorant i va ser amo i senyor del partit després dels primers 25 minuts.

El Barça, amb poca consistència a la zona ampla, es va veure obligat a replegar-se, a protegir-se davant el portal de Baía i resistir les investides d'un Madrid que ho feia tot bé, excepte perforar la porteria barcelonista. Suker, Mijatovic i Raúl van poder obrir el marcador, però la defensa catalana va resistir la tempesta. Va ser un mur. No cal dir que el fet d'arribar al descans amb empat a zero va ser un gran alleujament per als deixebles de Robson.

La segona meitat, però, no seguiria el mateix rumb. El Barça va espolsar-se el domini madridista i va començar a avisar Illgner. Ronaldo, al minut 52, va poder marcar el 0:1, però el seu xut, després de rebre de Figo, es va estavellar al pal. Dos minuts després, al 54, el brasiler va disposar d'una altra ocasió molt clara després d'una assistència de Guardiola, però tampoc no va encertar. El Madrid no podia frenar les escomeses del seu adversari. Al minut 70, però, arribaria el premi que amb tanta insistència buscava el Barça.

Luis Enrique va llançar a Ronaldo i el brasiler, després de superar el porter alemany del Madrid, va estavellar la pilota al pal, però el rebuig el va afavorir. Tot i la seva posició lateral, va buscar la centrada. I Roberto Carlos, en l'afany d'evitar que el cuir arribés a la seva destinació, el va introduir a la pròpia porteria. El Barça hauria merescut un gol més vistós, però, al cap i a la fi, ja tenia el que buscava. La classificació estava molt a prop, per no dir a la butxaca.

El Madrid estava tocat i sortit de polleguera. El temps li fugia, imparabile. Fer dos gols al Barça en vint minuts semblava una missió impossible. I ho era. Però Díaz Vega es va obstinar a ressuscitar l'equip local afavorint-lo amb un penal que només ell va veure. La premsa va coincidir que va ser tot un regalet. *La Vanguardia* va comentar: “*Díaz Vega regaló gratuitamente aire a los blancos*”. *Sport* va dir: “*Se inventó un penalti de Blanc sobre Suker*”. Però faltant deu minuts i amb un jugador més, en ser expulsat Hierro poc abans de l'empat per protestar i insultar l'àrbitre, el Barça no va permetre més alegries al Madrid. Nadal va sortir per Pizzi. Calia apuntalar la defensa. Els nervis del principi, amb el Madrid a la cuneta, van tornar a fer acte de presència en forma d'entrades violentes a les files locals, alguna de les quals, amb el reglament a la mà, només podia ser castigada amb l'expulsió, però Díaz Vega no va voler complicar-se la vida. Va fer-se el desentès fins al final.

Robson era un home feliç a la fi del partit. I era comprensible. Va reconèixer que aquest triomf, malgrat la seva llarga i dilatada presència a les banquetes, era un dels més importants: “*Al larg de la meva carrera he aconseguit grans triomfs, i sens dubte aquest n'ha estat un*”, va dir. Capello va assegurar que l'única diferència entre el seu equip i el Barça va ser Ronaldo: “*Jugamos un buen partido, creamos ocasiones, pero los del otro lado han tenido a un jugador determinante que está haciendo cosas muy buenas*”, va argumentar.

Tacs que es claven

CLUB ATLÉTICO DE MADRID - FC BARCELONA 2:2 (1:1)

- Partit 443. Quartos de final (anada)
- V. Calderón (40.000) - Madrid. Dimecres, 26 febrer 1997 (22 h, Antena 3)
- Manuel Enrique Mejuto González (asturià)

Club Atlético de Madrid: Molina - Aguilera, Santi, Prodan, Toni - Bejbl (Roberto, m. 90+3), Simeone, Caminero, Pantic - Esnaider (Biagini, m. 63) i Kiko. Entrenador: Radomir Antic.

FC Barcelona: Baía - Abelardo, Nadal, Couto, Sergi - Popescu (c), Guardiola - Amor, Figo, Luis Enrique - i Pizzi (Òscar, m. 89). Entrenador: Bobby Robson.

Gols: 1:0, Simeone (m. 18). Resol un embolic dins l'àrea barcelonista amb un xut dur que, entre Caminero i Sergi, desvien al fons de la xarxa. 1:1, Pizzi (m. 43). De penal. Prodan fa caure Figo dintre de l'àrea. 1:2, Pizzi (m. 65). De cap, després d'una assistència de Figo. 2:2, Kiko (m. 73). Després d'una jugada personal, que resol a l'àrea superant Couto, per sota les cames, i el porter, al qual sorprèn amb el seu xut inesperat.

Targetes grogues: Figo (m. 22), Couto (m. 34) per clavar una puntada a Simeone, una acció mereixedora d'expulsió; Molina (m. 34), Toni (m. 37) i Bejbl (m. 85).

Robson va signar l'empat abans del partit. Entenia que no seria un mal resultat perquè, al Camp Nou, el Barça podria comptar ja amb Ronaldo i Giovanni, absents al Calderón per un compromís amb la selecció brasilera, un amistós contra Polònia. El seu equip, sense el gran crack Ronaldo, va plantar cara. Va començar perdent, va capgirar el marcador i, al final, va empatar. Just el que havia donat per bo a la prèvia.

Els duels entre el Barça i l'Atlético eren sinònim de gols i incidències de tot tipus des de sempre, però especialment a la dècada dels noranta. Des de la temporada 1992-1993 tot dos clubs s'havien vist les cares amb un balanç sorprenent: 16 partits, 77 gols (una mitjana de 4,8 gols per partit) i 19 expulsats! I aquest partit no en seria cap excepció, almenys en l'índex anotador. Ni el de tornada, tampoc.

Sense la màgia de Ronaldo, Robson va apel·lar a la contundència de Pizzi. I l'aposta li va oferir un bon resultat perquè el davanter argentí, a més d'anotar els dos gols del Barça, va lluitar i va ajudar l'equip en labors de contenció. L'anglès també va apostar per marcar l'home. L'equip català va jugar un partit molt seriós i disciplinat, amb les línies molt juntes per provocar que l'Atlético es trobés incòmode a casa seva.

L'equip local va començar manant. I en la seva primera gran oportunitat va enviar la pilota al fons de la xarxa visitant. Simeone va rematar a la mitja volta i Sergi no va poder evitar que l'esfèrica acabés més enllà de la línia de gol. El Barça feia aigües. L'horitzó s'ennegria. Va aparèixer llavors Guardiola per rescatar un equip desorientat. Va prendre les regnes i va començar a repartir joc per les bandes amb criteri i encert.

Al minut 34 una terrible puntada de Couto a Simeone, mereixedora d'expulsió, va acabar amb targeta groga per al portuguès. Defensa i migcampista disputaven una pilota aèria i Couto, enlairant-se per sobre de Simeone, va trepitjar la cuixa del rival causant-li una ferida que va sagnar i que va exigir tres

punts de sutura. El 'Cholo' Simeone va treure importància a l'acció i va assegurar que *"lo que sucede en el césped debe quedarse ahí"*. L'argentí, el 8 de desembre anterior, havia fet el mateix amb Julen Guerrero. El jugador de l'Athletic el va denunciar i el Comitè de Competició el va castigar amb tres partits. D'agressor va passar a agredit, però va optar per no fer el mateix que li havien fet a ell.

Poc després, per desesperació del Calderón, que va exigir l'expulsió de Couto, va arribar l'empat. De penal. Al minut 42 Mejuto no es va atrevir a xiular la pena màxima de Simeone, quan va fer caure Pizzi, però un minut després, quan Prodan mirava de treure-li una pilota a Figo dintre de l'àrea, va fer caure el portuguès i llavors el jutge sí que va veure-hi penal. L'afició atlètica expressava la seva gran indignació alhora que Pizzi igualava la contesa.

A la segona meitat l'equip d'Antic va buscar l'intercanvi de cops. Pantic, de cap, va ser el primer de colpejar. Fora. Pizzi, també de cap, a centrada de Figo, va tenir més sort i fer avançar el Barça (1:2). Amb aquest marcador, el conjunt català va optar per endarrerir línies. Tanmateix, va ser en un contra-atac del quadre blanc-i-vermell quan va arribar l'empat. Kiko, amb un toc de gran qualitat, va superar Baía i faltant un quart d'hora va deixar el partit en la seva fase més emotiva. El perill va rondar l'àrea barcelonista més que no pas la matalassera, però el porter portuguès va estar inspiradíssim a la recta final, traient pilotes amb intenció de gol a Biagini (dos) i Pantic.

Als vestidors, Robson va lamentar no haver aconseguit el triomf: *"Hem jugat un bon partit, especialment Guardiola i Figo, excepcionals"*. L'anglès es veia ara favorit per avançar a semifinals, però va rebaixar l'eufòria: *"Amb l'empat a dos i el partit de tornada a casa tenim un petit avantatge, però pot passar de tot perquè ells tenen jugadors de la qualitat de Kiko, Esnaider o Caminero"*.

Antic va haver d'aixecar la moral a la seva tropa, no podia fer-hi res més: *"No quiero entregar todavía la eliminatoria. Espero devolver al Barça la misma moneda en el Camp Nou, un campo en el que podemos ser optimistas, visto lo sucedido en las últimas visitas"*. I va afegir: *"El árbitro pitó el penalti de una forma demasiado fácil"*.

Pòquer de Pantic, repòquer del Barça

FC BARCELONA - CLUB ATLÉTICO DE MADRID 5:4 (0:3)

- Partit 444. Quarts de final (tornada)
- Camp Nou (80.000) - Barcelona. Dimecres, 12 març 1997 (21:30 h, TV3)
- Celino Gracia Redondo (aragonès)

FC Barcelona: Baía - Abelardo, Blanc (Pizzi, m. 40), Couto, Sergi - Popescu (c) (Stòitxkov, m. 40), Guardiola - Figo (Nadal, m. 88), De la Peña, Luis Enrique - i Ronaldo. Entrenador: Bobby Robson.

Club Atlético de Madrid: Molina - Aguilera (Vizcaíno, m. 71), Prodan, Santi, Toni (c) (Solozábal, m. 55) - Bejbl, López - Paunovic (Roberto, m. 75), Caminero, Pantic - i Kiko. Entrenador: Radomir Antic.

Gols: 0:1, Pantic (m. 9). A plaer, després de recollir un rebuig de Baía, que no va poder controlar una rematada llunyana i innocent. 0:2, Pantic (m. 28). D'un potent xut des de fora de l'àrea. 0:3, Pantic (m. 30). De penal. Blanc agafa Kiko dintre de l'àrea. 1:3, Ronaldo (m. 47). Després d'una assistència d'Stòitxkov. 2:3, Ronaldo (m. 50). Des de dintre de l'àrea, per la zona esquerra, posa el peu dret després que Pizzi, llançant-se en planxa, no pugui arribar a rematar la centrada de Sergi. 2:4, Pantic (m. 51). Amb la dreta, des de dintre de l'àrea, després de rebre de Caminero, que havia controlat un servei de porta defectuós de Baía. 3:4, Figo (m. 68). Des de la mitja lluna, amb la dreta, després d'una falta botada per Guardiola i refusada per la defensa visitant. 4:4, Ronaldo (m. 74). Després d'una assistència de De la Peña sobre la frontal i de superar Prodan per creuar ras i amb la dreta al fons de la xarxa. 5:4, Pizzi (m. 82). Centrada de Guardiola des de la dreta, toca Abelardo de cap, rebutja Molina i Pizzi, dintre de l'àrea petita, anota i desferma el deliri a les graderies.

Targetes grogues: Popescu (m. 20) per una entrada del romanès sobre Caminero, Santi (m. 34) per fer caure Luis Figo, i Prodan (m. 35) per una entrada a Ronaldo.

Aquest partit va entrar a la història del FC Barcelona per la remuntada, però va poder fer-ho per la plantada de l'Atlético de Madrid quan el seu president, Jesús Gil, va decidir el dia abans del duel no viatjar a Barcelona per considerar injustes les sancions del Comitè de Competició als seus jugadors (Esnaider i Simeone, dos partits, i Geli, un) arran dels incidents esdevinguts en el Betis-Atlético del diumenge anterior. *“Es el mayor atropello de la historia del fútbol. Si de mí depende, no jugamos”*, va dir Gil. A Barcelona, mentrestant, ningú no es creia l'amenaça del president matalasser. El més contundent va ser José Mourinho, segon de Bobby Robson: *“Me juego un millón de pesetas que ellos vienen, y con el mejor equipo”*, va dir.

En qualsevol cas, Gil va mantenir la incertesa fins a cinc hores abans del partit. Va ser llavors quan, veient que no podria obtenir la suspensió cautelar del duel, va aixecar el boicot i va ordenar que els jugadors i el cos tècnic marxessin cap a Barcelona, on van arribar dues hores abans que Gracia Redondo indiqués l'inici del duel.

Aquest Barça-Atlético, a més dels últims i espectaculars antecedents, tenia l'ingredient afegit del KO. I, a més a més, el president atlètic havia enrurit les hores prèvies al duel amb la seva amenaça de no compareixença. Tot això, barrejat a la coctelera, havia de provocar un resultat explosiu. Tal dit, tal fet...

Sense els sancionats Esnaider, Simeone i Geli, l'Atlético es va presentar al coliseu barcelonista molt segur de si mateix. El Barça, per la seva banda, amb Ronaldo, aspirava a rematar la feina feta a l'anada (2:2). Però el brasiler va quedar eclipsat per Pantic, que es va permetre el luxe de signar un *hat trick* al Camp Nou en mitja hora. Pantic va castigar el Barça al minut 9 (després d'un error clamorós de Baía), 28 (des de fora de l'àrea) i 30 (de penal). Pitjor que un malson. El passaport per accedir a les semifinals volava cap a Madrid.

Robson va moure fitxa i a cinc minuts del descans va retirar Blanc i Popescu i va fer entrar Pizzi i Stòitxkov. A *El Periódico de Catalunya*, però, Emilio Pérez de Rozas va assegurar, una setmana després, que la sortida de l'hispanoargentí va ser més una petició del búlgar que del mateix entrenador: “«¿Qué, mister, salimos a calentar?» Robson no le contestó y Hristo miró entonces a Pizzi y le dijo: «Venga, Juan, salgamos a calentar». Y salieron. (...) Y cuando llevaban algunos minutos calentando en la banda y generando ilusión en la grada (...) Robson pensó que tal vez no sería mala idea sacarlos al campo. Cosa que hizo en el minuto 40, en sustitución de Popescu y Blanc”.

Òbviament, el tècnic es va empipar quan va llegir, o li van llegir, aquestes línies. L'endemà va contestar: “*El responsable sóc jo. Vaig ser jo qui vaig ordenar que escalfessin Stòitxkov i Pizzi. Sóc jo qui decideix quan i com s'aixeca un jugador de la banqueta. Només jo! No ells, els futbolistes*”. Pot ser que ell els fes començar a escalfar perquè ingressessin després del descans. La lògica apunta cap aquí. No solen fer-se canvis tàctics al minut 40, a cinc de l'intermedi... I pot ser, també, que accelerés les substitucions pressionat pel públic, que demanava una reacció immediata. Qui sap...

En qualsevol cas, la veritat és que en aquelles circumstàncies només es podien jugar les cartes ofensives. I com més aviat, millor. Era ben igual caure per tres que per sis. S'imposava un canvi de decorat i d'actors, encara que a la primera meitat no va haver-hi temps per a res més.

A la segona, abans que s'iniciés el duel, els jugadors barcelonistes van fer un cercle sobre el camp i allí, malgrat tenir-ho pràcticament tot perdut, es van conjurar per, almenys, caure lluitant, plantant cara... És a dir, fer el que no van fer a la primera part. Va ser una acció espontània, en la qual Robson no va tenir-hi res a veure. Va sortir del grup. Va ser una escenificació per a la

graderia i per a l'Atlético. A l'afició van dir-li “*ens deixarem la pell al camp*”, i al rival, “*ja us podeu preparar*”.

La resurrecció esportiva va prendre cos. Ronaldo va aparèixer i en un tres i no res va anotar dos gols per a l'esperança. No obstant això, quan el Barça començava a aixecar-se, un minut després del 2:3 va arribar el 2:4, després d'un nou error de Baía en un servei de porta. Pantic, per a més desgràcia barcelonista, també va ser l'autor del gol. Després d'aquest gol, el porter portuguès va ser castigat amb ‘música de vent’ per part del públic, que va tornar a desil·lusionar-se. Era el moment de lluitar per tornar a aixecar-se o, definitivament, deixar-se caure. Abandonar.

Però la infrangible fe de l'equip i d'un guerriller indomable com Stòitxkov, que es resistia a abaixar els braços, va obrar un nou i definitiu impuls. Figo, al minut 68, va acostar el Barça al miracle (3:4). Amb tocs d'èpica, amb un Camp Nou entregat, l'equip volava al mateix temps que l'Atlético perdia alçada i queia en picat. L'àrbitre va perdonar l'expulsió a Prodan al minut 70, després d'una entrada a l'estil kung-fu sobre Figo, però el setge a la porteria de Molina no es va aturar. Dos minuts després va arribar l'empat a quatre, obra de Ronaldo, que signava amb aquest gol un *bat trick* en 25 minuts, cinc minuts que Pantic.

I amb uns 20 minuts per davant, i amb 4:4 al marcador, ningú no va dubtar del desenllaç final, de l'epíleg que s'atansava. El Barça era un equip imparabile. Empès per la seva gent, obligava l'Atlético a una heroica defensa, a un esforç suprem, acovardint-se, rebutjant, traient-se la pilota de sobre... El gol, la victòria, la classificació només era qüestió de temps. El premi va caure als 82 minuts, i va dur la signatura de Pizzi, que va entrar en la història del Barça per l'emocionada i sentida narració de Joaquim Maria Puyal als micròfons de Catalunya Ràdio. Escoltem el mestre: “*¡¡¡Gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol!!! ¡¡Pizzi, Pizzi, Pizzi!, ¡ché!, ¡qué bueno que viniste!, ¡qué bueno que llegaste!, ¡Pizzi, Pizzi, qué bueno que llegaste, Pizzi, Pizzi!, ¡sós macanudo!, ¡Pizzi, Pizzi, Pizzi, Pizzi, viejo, Pizzi, sós macanudo!*”.

L'hispanoargentí, d'aquesta manera, culminava una remuntada històrica, impensable, que només va ser possible gràcies a l'obstinació d'un grup de jugadors de canviar el curs d'un partit que ells mateixos havien llançat per la borda. Una remuntada en la qual l'afició barcelonista també va tenir un paper principal. Aquest Barça-Atlético va millorar els anteriors i va entrar a formar part de la llegenda de l'entitat catalana, com van entrar en el seu moment el Valladolid-Barça de la Lliga 1984-1985 o el Barça-Anderlecht de la Recopa 1978-1979. O el Barça-Göteborg de la Copa d'Europa 1985-1986.

Juan Antonio Pizzi disputant una pilota aèria amb Aguilera. L'argentí va ser l'autor de l'històric cinquè gol contra l'Atlético de Madrid. Camp Nou, 12 de març de 1997. © Paco Largo

O aquella èpica i inoblidable victòria a Santander, el juny de 1928, també a la Copa d'Espanya...

Robson, que a la seva edat podia pensar que ja ho havia viscut tot en una banqueta, va poder comprovar que no: *"No recordo un segon temps així en 45 anys"*, va afirmar, i va afegir: *"Potser he viscut situacions similars, de cert pànic, però crec que això ha estat únic, una nit històrica per al club"*. Tot un cavaller, va treure's protagonisme per a concedir-lo als jugadors: *"Aquesta nit és d'ells. Vull tributar-los el meu homenatge; per això vostès haurien de parlar amb ells, i no pas amb mi. Els jugadors que han jugat avui i el públic que ha vingut han estat els autèntics herois"*, va dir.

Antic va acceptar el KO amb gran dignitat. Va descartar que els fets anteriors al partit haguessin afectat el seu grup. Va elogiar Stòitxkov, ja que al seu parer *"su salida levantó psicológicamente a su equipo. Por su carácter, ha sido un jugador determinante para el Barcelona"*. I així va ser. Es va parlar i es parlarà sempre del gol de Pizzi, però va ser el búlgar qui va encendre la metxa. Va dinamitar el partit a base de coratge, ràbia i cor com només ell sabia fer-ho.